

УДК 657.62

Іонін Є.Є., д.е.н., професор, завідувач кафедри обліку, аналізу і аудиту
Донецького національного університету ім. Василя Стуса

ОБЛІКОВО–АНАЛІТИЧНІ ЗАСАДИ СТРАТЕГІЧНОГО ФІНАНСОВОГО ПЛАНУВАННЯ

Досліджено обліково-аналітичні засади в забезпеченні стратегічного фінансового планування які базуються на концептуальній основі міжнародних стандартів фінансової звітності, при цьому виокремлюється два контури: базисний та інформаційний. Базисний контур включає концепції та принципи які покладено у систему бухгалтерського обліку. Інформаційний контур передбачає рівень елементів фінансової звітності та їх деталізацію з можливістю використання показників у фінансовому плануванні. Горизонт фінансового планування впливає на значення кожного із них.

Запропоновано враховувати функціональне призначення джерел фінансування у фінансовому плануванні при формуванні моделі управління оборотними активами з дотриманням мінімально необхідної частки власного капіталу в покритті поточних активів. Стратегія збереження власного капіталу у довгостроковому фінансовому плануванні є необхідною умовою фінансової незалежності та перспективної платоспроможності. Важливе значення при цьому грає структура фінансового капіталу, а саме, частка накопиченого капіталу за рахунок чистого прибутку, а також частка його частка, яка знаходиться у мобільній формі.

Досліджено інформаційно-аналітичні зв'язки тезаврування прибутку у прогнозованому фінансовому плануванні з використанням коефіцієнту стійкого економічного росту при цільовій установці його зростання. Побудова жорстко детермінованої факторної моделі дає можливість використовувати цю залежність для стратегічного планування відповідного показника.

Досліджено значення коефіцієнта монетизації з урахуванням часу довгострокового фінансового планування, виокремлено фактори що впливають на розбіжність між чистим прибутком і позитивним чистим грошовим потоком.

Ключові слова: обліково-аналітичні засади, довгострокове фінансове планування, фінансові коефіцієнти, фінансові ресурси, власний капітал, платоспроможність, чистий прибуток, фінансовий стан.

Табл. 2, Рис. 2, Літ. 6

Ионин Е.Е.

УЧЕТНО–АНАЛИТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ СТРАТЕГИЧЕСКОГО ФИНАНСОВОГО ПЛАНИРОВАНИЯ

Исследованы учетно-аналитические основы в обеспечении стратегического финансового планирования, которые исходят из концептуальной основы международных стандартов финансовой отчетности, при это выделяется два контура: базисный и информационный. Базисный контур включает концепции и принципы, которые положены в систему бухгалтерского учета. Информационный контур предусматривает уровень элементов финансовой отчетности и их детализацию с возможностью использования показателей в финансовом планировании. Горизонт финансового планирования влияет на значение каждого из них.

Предложено учитывать функциональное назначение источников финансирования в финансовом планировании при формировании модели управления

оборотными активами с соблюдением минимально необходимой доли собственного капитала в покрытии текущих активов. Стратегия сохранности собственного капитала в долгосрочном финансовом планировании является необходимым условием финансовой независимости и перспективной платежеспособности. Важное значение при этом играет структура финансового капитала, а именно, доля накопленного капитала за счет чистой прибыли, а также его доля, которая находится в мобильной форме.

Исследованы информационно-аналитические связи тезаврирования прибыли в прогнозном финансовом планировании с использованием коэффициента устойчивого экономического роста при целевой установке его роста. Построение жестко детерминированной факторной модели дает возможность использовать эту зависимость для стратегического планирования соответствующего показателя.

Исследовано значение коэффициента монетизации с учетом времени долгосрочного финансового планирования, выделены факторы, влияющие на разрыв между чистой прибылью и положительным чистым денежным потоком.

Ключевые слова: учетно-аналитические основы, долгосрочное финансовое планирование, финансовые коэффициенты, финансовые ресурсы, собственный капитал, платежеспособность, чистая прибыль, финансовое состояние.

Ionin E.

ACCOUNTING AND ANALYTICAL BASIS OF STRATEGIC FINANCIAL PLANNING

Investigated the accounting and analytical basis in the supporting of strategic financial planning, which are proceed from The Conceptual Framework for Financial Reporting, in this case, two circuits are distinguished: basic and information. Basic circuit includes concepts and principles, which are put in the accounting system. Information circuit provides the level of elements of financial reporting and its detailing with the opportunity of using indicators in the financial planning. Horizon of financial planning effects on the value of each of them.

Offered to take into account functional purpose of financing sources in the financial planning during the forming a model of current assets management in line with minimum necessary share of own capital in current assets coverage. The security strategy of equity in long-term financial planning is necessary condition of financial independence and prospective solvency. In this case important role is played by structure of financial capital namely, the share of accumulated capital through net profit, as well as its share, which is in mobile form.

Investigated information and analytical communications of profit hoarding in forecast financial planning using the ratio of sustainable economic growth with a target of setting its growth. Construction of a rigidly deterministic factor model makes it possible to use this relation for the strategic planning of the corresponding indicator.

Investigated the weight of monetization ratio in accordance with time of long-term financial planning, allocated the factors, which effect on the gap between net income and positive net cash flow.

Key words: accounting and analytical basis, long-term financial planning, financial ratios, financial resources, equity, solvency, net profit, financial position.

Постановка проблеми. Сучасні підходи до стратегічного планування можна визначити як перетворення зовнішніх викликів та змін у можливості розвитку в перспективі. Визначення перспективи розвитку суб'єкту господарювання логічна обумовлює необхідність стратегічного планування, визначення основних задач і

напрямів для досягнення поставленої мети. Реалізація довгострокових цілей неможливо без визначення джерел фінансових ресурсів і напрямів їх використання, формування доходів і витрат, розподілу прибутку, що є обов'язковою складовою фінансового планування. Фінансова політика підприємства ґрунтується на основі стратегічного фінансового планування при балансуванні доцільності джерел фінансування з урахуванням їх вартості та рівня ризику.

Актуальність теми дослідження посилюється відсутністю в Україні методології короткострокового та довгострокового фінансового планування з урахуванням галузевої специфіки. Відмінності в нормативно-правовій базі не дають можливості автоматичного переносу практики фінансового планування зарубіжних компаній. На інформаційному рівні ця проблема вирішується краще, що пов'язано з впровадженням в Україні міжнародних стандартів фінансової звітності (МСФЗ), міжнародних стандартів аудиту, міжнародних стандартів розкриття інформації, встановлених Міжнародною комісією з цінних паперів (IOSCO).

Виходячи із значущості бухгалтерського обліку як основного джерела інформації про суб'єкт господарювання та критерію визнання його як юридичної особи, актуальним є дослідження і впровадження в практику довгострокового фінансового планування обліково-аналітичних засад, підґрунтям яких є концептуальні засади МСФЗ.

Аналіз останніх досліджень. Питання короткострокового та довгострокового фінансового планування є предметом досліджень вітчизняних та закордонних вчених: І. Бланка, Ю. Бригхема, Р. Брейлі, Л. Гапенські, О. Кравченко, В. Савчука, Г. Тарасюк, Д. Хана, Дж. Хоупа та інших. Водночас з цим недостатньо досліджено питання обліково-аналітичного забезпечення довгострокового фінансового планування з урахуванням вимог концептуальної основи міжнародних стандартів фінансової звітності (МСФЗ), як передумови інформаційного забезпечення розрахунку фінансових показників на перспективу.

Метою наукової статті є дослідження сучасних можливостей поширення обліково-аналітичного інструментарію в стратегічному плануванні для отримання науково обґрунтованих якісних прогнозів руху грошових потоків на підприємстві, його фінансових результатів та фінансового стану.

Викладення основного матеріалу. Фінансове планування, як невід'ємна складова бізнес-планування, орієнтовано на виявлення потреби у фінансових ресурсах, їх подальший розподіл для забезпечення безперервної, ефективної діяльності. З розширенням часового горизонту точність розрахунків зменшується не тільки за рахунок впливу факторів зовнішнього середовища, але і галузевого та корпоративного рівнів. Дієвість показників стратегічного планування безпосередньо залежить від інформаційної бази, методології розрахунку показників, аналітичного інструментарію та кваліфікації фінансиста.

Бухгалтерський облік як потужна система, формує до 70% інформації про суб'єкт господарювання, є обов'язковим критерієм визнання статусу юридичної особи. Говорячи про облікові засади в забезпеченні довгострокового фінансового планування, необхідно виділити два контури: базисний та інформаційний (рис. 1).

Базисний контур включає концепції та принципи, які покладено в основу бухгалтерського обліку. Базовою концепцією (допущення) є концепція безперервної діяльності яка передбачає, що підприємство буде діяти і далі, управлінський персонал не має намірів його ліквідувати чи припинити діяльність. Це в свою чергу передбачає облік за історичною (фактичною) вартістю, якісна характеристика якої пов'язана з сумою грошей та їх еквівалентів, або справедливою вартістю компенсації, що надана на момент

придбання активу [1,2,3].

Концепція збереження фізичного та фінансового капіталу означає те, що підприємство повинно працювати так, щоби капітал не зменшувався, а по можливості збільшувався. Аналітичним індикатором реалізації цієї концепції є:

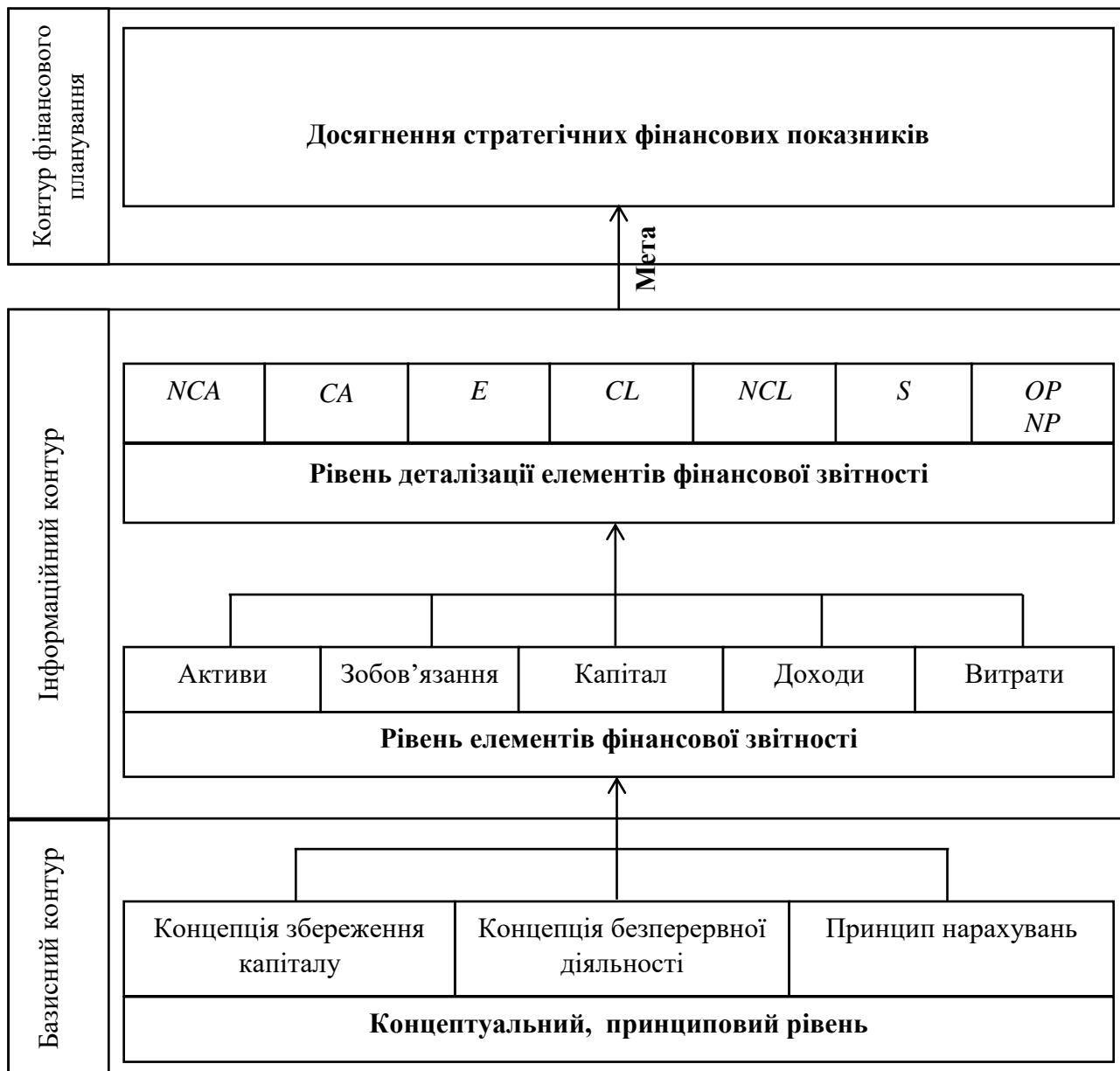

Рис. 1. Рівневий контур облікових засад стратегічного фінансового планування

де, *NCA* – необоротні активи; *CA* – оборотні активи; *E* – власний капітал; *CL* – короткострокові зобов'язання; *NCL* – довгострокові зобов'язання; *S* – продаж; *OP* – операційний прибуток; *NP* – чистий прибуток.

- 1) відносно фізичного капіталу – коефіцієнт зносу, коефіцієнт придатності.
- 2) відносно фінансового капіталу – коефіцієнт фінансової незалежності (автономії), рекомендоване значення якого складає $\geq 0,5$.

Фінансові звіти, за винятком інформації про рух грошових коштів, підприємство

складає за обліковим принципом нарахувань, який означає, що операції визнаються та відбиваються в системі бухгалтерського обліку за фактом їх звершення, незалежно від руху грошових коштів.

Концептуальний рівень має велике інформаційне навантаження, яке обов'язково потрібно враховувати у стратегічному фінансовому плануванні при формуванні низки показників: доходи, витрати, фінансовий результат, активи, власний капітал, зобов'язання, грошові потоки, які представляють рівень елементів фінансової звітності.

Рівень деталізації елементів фінансової звітності передбачає класифікацію активів, в залежності від терміну їх використання та ліквідності, на необоротні та оборотні. Горизонт фінансового планування впливає на значення кожного з них. При короткостроковому фінансовому плануванні увага більше приділяється поточним активам, як потенційно можливого надходження грошових коштів. При стратегічному фінансовому плануванні, при значимості оборотних активів для реалізації тактичних цілей, більше уваги приділяється довгостроковим активам.

Відносно до джерел фінансування рівень деталізації елементів фінансової звітності дає можливість виокремити власний капітал, короткострокові та довгострокові зобов'язання. Функціональне можливості кожного з цих враховуються у фінансовому плануванні. Короткострокові зобов'язання розглядаються як потенційне вибуття грошових коштів протягом одного року і враховуються при розрахунку робочого капіталу. Збереження власного капіталу є необхідною умовою фінансової незалежності і перспективної платоспроможності. Власний капітал разом із довгостроковими кредитами формує капітал тривалого використання.

При визначенні джерел фінансових ресурсів, їх формуванні та розподілі обов'язково дотримуватися наступного правила: довгострокові кредити мають цільове призначення – покриття необоротних активів. Власний капітал покриває решту необоротних активів. Оборотні активи покриваються за рахунок решти власного капіталу і усієї величини поточних зобов'язань. Це відповідає агресивної та компромісної моделі управління оборотними активами підприємства.

При таких фінансових розрахунках слід враховувати рекомендоване значення розподілу джерел фінансування, яке знайшло відображення у коефіцієнті забезпеченості власними оборотними коштами ($K_{за}$).

$$K_{за} = \frac{НВОК}{СА} > 0,1 ; \quad (1)$$

де, НВОК – наявність власних оборотних коштів;

СА – оборотні активи

Інтерпретація цього коефіцієнта наступна: більше 10% оборотних активів повинно бути покрито за рахунок власних коштів, що відповідає нормальному типу фінансової стійкості. При збільшенні цього коефіцієнту має місце перехід від агресивної до компромісної моделі управління оборотними активами.

По відношенню до власного капіталу ця мобільна частина є також значимою. Аналітичним індикатором цієї вимоги є коефіцієнт маневреності ($K_{м}$).

$$K_{м} = \frac{НВОК}{Е} > 0,2-0,25 ; \quad (2)$$

де, Е – власний капітал.

Інтерпретація цього коефіцієнта наступна: 20-25% власного капіталу повинно знаходитися у мобільній формі. Саме для визначення цієї мобільної форми і для наступного покриття оборотних активів в обліково-аналітичній практиці широко використовується показник наявності власних оборотних коштів, як різниця між капіталом тривалого використання (власний капітал + довгострокові кредити та позики) і необоротними активами.

Позитивне значення показника наявності власних оборотних коштів є нормальною вимогою для бізнесу, свідчить про розмір власних коштів які будуть використано для фінансування оборотних активів. Негативне значення свідчить про розмір поточних зобов'язань, який буде використано для фінансування необоротних активів.

Інтерпретація позитивного та від'ємного значення повинна бути використано при довгостроковому плануванні розподілу джерел фінансування. Цілком очевидно, приємним є варіант, коли НВОК має позитивне значення.

На завершальній стадії результати довгострокового фінансового планування звичайно представляються у вигляді прогнозної фінансової звітності, інформація якої дає можливість дати відповідь на цілу низку питань пов'язаних з доцільністю прийняття рішень стратегічного характеру. Обов'язковою вимогою цього процесу є дотримання наступних вимог:

- 1) збалансованість економічних ресурсів та джерел їх формування;
- 2) ефективність діяльності на основі методу нарахувань і касового методу;
- 3) платоспроможність і фінансова стійкість підприємства у перспективі.

Розгляд дотримання вимогу збалансованості ресурсів і джерел показує, що можливо 3 варіанти такого сценарію, коли активи більше, менше чи дорівнюють пасивам (табл. 1).

Таблиця 1. Шляхи реалізації результату прогнозного звіту про фінансовий стан

Результат	Рішення (висновки)	Шляхи реалізації
Активи > Пасиви	Потрібне додаткове фінансування	1. Збільшення власного капіталу; 2. Збільшення довгострокових та короткострокових зобов'язань
Активи < Пасиви	Необхідно збільшити активну частину	Збільшення окремих статей активу, в першу чергу поточних активів, в тому числі грошових коштів
Активи = Пасиви	Досягнуто баланс ресурсів та джерел їх фінансування	Відповідно до фінансового плану

У першому випадку потрібне додаткове фінансування, яке можна здійснити за рахунок збільшення власного капіталу, збільшення довгострокових та короткострокових зобов'язань. Варіант, коли джерела фінансування перевищують економічні ресурси передбачає збільшення окремих статей активу, в першу чергу оборотних активів, в тому числі абсолютно ліквідних – грошових коштів та їх еквівалентів. Варіант рівняння активів і пасивів у прогнозному звіті про фінансовий стан означає збалансованість ресурсів підприємства з джерелами їх фінансування.

Вирішення питання про додаткове фінансування шляхом збільшення власного капіталу відповідає концепції збереження фінансового капіталу, що в свою чергу

можливе за рахунок додаткових внесків (балансова стаття «додатковий капітал») та за рахунок чистого прибутку (балансові статті «резервний капітал», «нерозподілений прибуток»). Безумовно, додаткові внески не є вирішенням цього питання на постійній основі. Ставка робиться на збільшення власного капіталу за рахунок чистого прибутку, який з одного боку є результативним показником і свідчить про ефективність діяльності, а з другого, є джерелом його збільшення, можливої капіталізації прибутку і відповідно фінансування витрат.

Таким чином, важливим є не тільки отримання чистого прибутку (перша умова), але і його використання (друга умова) для капіталізації.

Інформаційно-аналітичні зв'язки цієї вимоги представлено на рис. 2.

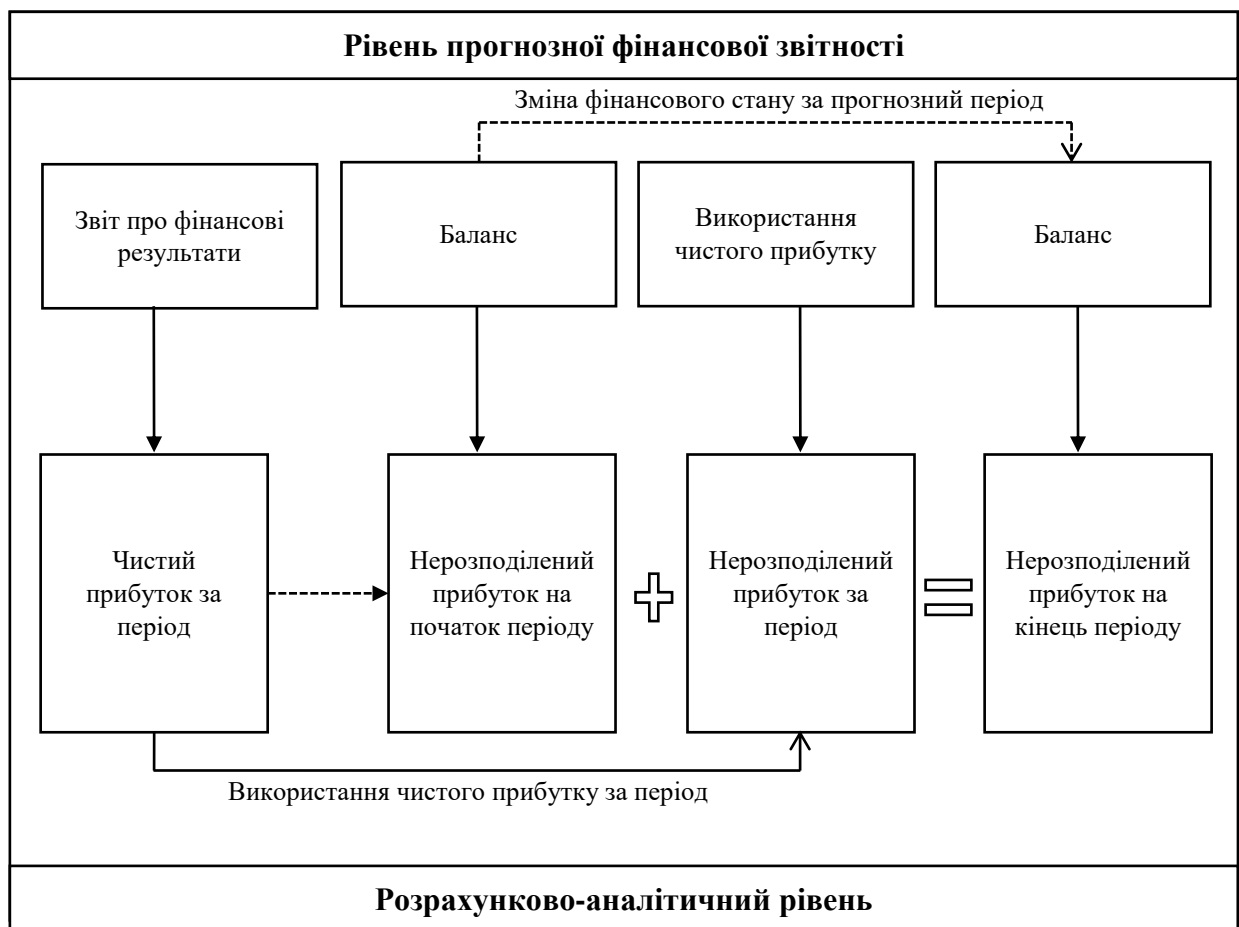

Рис. 2. Інформаційно-аналітичні зв'язки тезаврування прибутку у прогностному фінансовому плануванні

$$\frac{NP-D}{E} = \frac{RP}{NP} * \frac{NP}{S} * \frac{S}{A} * \frac{A}{E} \quad (4)$$

де, RP – реінвестований прибуток;

S – продаж;

A – середня вартість сукупних активів.

Для аналітичної оцінки процесу тезаврування прибутку доцільно використовувати коефіцієнт стійкого економічного росту ($K_{ст.е.р}$):

$$K_{ст.е.р.} = \frac{NP - D}{E} \quad (3)$$

де, NP – чистий прибуток;
 D – дивіденди;
 E – власний капітал.

Збільшення даного коефіцієнту за рахунок чисельника формули відповідає цільовій стратегії бізнесу і ґрунтується на базових концепціях міжнародних стандартів фінансової звітності. Збільшення коефіцієнту за рахунок зменшення чисельника формули вступає в протиріччя з базовою концепцією збереження фінансового капіталу.

Коефіцієнт стійкого економічного росту свідчить про темпи росту власного капіталу за рахунок реінвестування прибутку в перспективі без зміни між джерелами фінансування, ресурсовіддачею, рентабельністю продажу та політикою використання прибутку.

Для дослідження цієї залежності у первинну формулу коефіцієнту стійкого економічного росту, використовуючи прийом розширення факторних систем, необхідно ввести 2 показники: чиста виручка від реалізації та сукупні активи. Крім того, доцільно чисельних базової формули представити у вигляді реінвестованого прибутку.

Факторне моделювання дає можливість представити функціональну залежність коефіцієнта стійкого економічного росту від чотирьох факторів: політики використання чистого прибутку (дивідендної політики), рентабельності продажу, оборотністю активів, коефіцієнтом фінансової залежності.

Побудова жорстко детермінованої факторної моделі дає можливість:

1. Ідентифікувати кожний з чотирьох показників, що впливають на значення результативного показника.
2. Визначити ступінь впливу кожного з них на ріст економічної стійкості.
3. Використовувати цю залежність для стратегічного планування відповідного показника.

Таким чином, можливість реінвестування прибутку передбачає ефективність діяльності, тобто отримання чистого прибутку, що є метою підприємницької діяльності і необхідним підґрунтям максимізації ринкової вартості.

Згідно з МСФЗ визнання отриманого прибутку пов'язано зі збереженням фінансового капіталу. Механізм визнання прибутку нерозривно зв'язано зі збільшенням вартості чистих активів після вилучення будь-яких виплат власникам або внесків власниками протягом цього періоду. Згідно з дослідженням Девіда Александера, Ганни Бритон, Енні Йорисен механізм визнання прибутку можна представити у вигляді традиційної моделі звітності [4, с. 69]:

$$W_1 + P - D = W_2; \quad (5)$$

де, W_1 – чисті активи на початок періоду;
 W_2 – чисті активи на кінець періоду;
 P – прибуток за період;
 D – (чисті) виплати.

При такому підході прибуток є залишковою величиною, після підрахування витрат, в тому числі і корегування збереження капіталу з доходу. У цьому випадку, сума перевищення чистих активів у кінці періоду в порівнянні з початком періоду визнається прибутком з відповідним відображенням у фінансової звітності. У формалізованому

вигляді, відносно до періоду один рік, це має такий вигляд:

$$NA_t - v_1 - v_2 = NA_{t+1} \quad (6)$$

$$NA_{t+1} > NA_t \quad (7)$$

$$NA_{t+1} - NA_t = \Delta NA \quad (8)$$

$$\Delta NA = P \quad (9)$$

Якщо, за період чисті активи не збільшились (з урахуванням виплат і внесків), тоді результат інтерпретується як збиток:

$$-\Delta NA = L \quad (10)$$

де, NA_{t+1} – чисті активи подальшого року;

NA_t – чисті активи попереднього року;

ΔNA – приріст чистих активів протягом року;

v_1 - виплати власникам протягом року;

v_2 – внески (вклади) власників протягом року;

P – прибуток за рік;

UC – статутний капітал (зареєстрований капітал);

L – збиток за рік.

Для v_1 і v_2 є законодавчі обмеження. Основні обмеження на виплату дивідендів наступні:

1) $NA_{t+1} < UC$, якщо, чисті активи товариства на кінець року менше його статутного капіталу;

2) відсутня реєстрація звіту про результати розміщення акцій;

3) не виконані зобов'язання по викупу акцій;

4) не виконані зобов'язання по цінним паперам, власники яких мають перевагу в черзі отримання дивідендів.

Аналітичний інструментарій оцінки ефективності у довгостроковому фінансовому плануванні передбачає використання цілої низки абсолютних і відносних показників. З метою посилення обґрунтованості прогностичних результатів фінансового планування, традиційні показники прибутку (валового, операційного, до оподаткування, чистого, нерозподіленого), формування яких здійснюється на основі використання методу нарахувань, доцільно доповнити показниками, які формуються на основі касового методу (позитивний чистий грошовий потік). Такий підхід дає можливість конструювати цілу низку фінансових коефіцієнтів рентабельності на основі позитивного чистого грошового потоку.

Порівняння планових показників рентабельності на основі прибутку та позитивного чистого грошового потоку дає можливість побачити розбіжність між ними, виявити причини і намітити заходи до зменшення цього розриву. З точки зору стратегічних фінансових рішень чистий прибуток бажано щоби був збалансований з позитивним чистим грошовим потоком в цілому по підприємству.

Саме на довгостроковий період можливого балансування чистого прибутку та позитивного чистого грошового потоку звертають увагу Хан Д., Котлл С., Мюррей Р., Блок Ф. «При зіставленні звітів за 10-річний період багато важливих показники виявляться приблизно однаковими ... Якщо при цьому виявиться значна розбіжність, тоді величину прибутку ... слід вважати недостовірною» [5, с. 275 - 276].

Враховуючи значущість чистого прибутку як власного джерела фінансування та

чистого грошового потоку як слідство платоспроможності, у довгостроковому фінансовому плануванні доцільно використовувати коефіцієнт монетизації (K_m) який акцентує увагу на збалансованість цих показників [6, с. 140].

$$K_m = \frac{NP}{+NCF}; \quad (11)$$

де, NP – чистий прибуток;

$+NPV$ – позитивний чистий грошовий потік.

Дієвість довгострокового фінансового планування посилюється якщо встановлюється мінімальна необхідна величина коефіцієнту монетизації. Виходячи з принципів бухгалтерського обліку, умови можливої збалансованості прибутку та грошового потоку за тривалий період часу, особливостей бізнес-проекту, скоріше за все по відношенню до періоду часу він може мати таке значення (табл. 2).

Таблиця 2 Значення коефіцієнта монетизації з урахуванням часу довгострокового фінансового планування

Період часу довгострокового проекту	Значення коефіцієнта монетизації
Перші роки	$K_m < 1$
Останні роки	$K_m > 1$
В середньому за час довгострокового проекту	$K_m \approx 1$

На нашу думку, значення коефіцієнту монетизації $K_m < 1$ у перші роки проекту пов'язано з дією двох основних факторів:

1) тлумаченням інвестицій у системі бухгалтерського обліку, як активу, який призначений для збільшення матеріального блага шляхом отримання та розподілу коштів, приросту та іншими способами;

2) використання методу нарахувань в системі фінансового обліку.

З точки зору грошових потоків дія першого фактору призводить до утворення вихідного грошового потоку (CF_{out}), що в свою чергу суттєво впливає на зменшення чистого грошового потоку (NCF) та його знак (+,-). Однак інвестиції повинні привести до збільшення обсягів діяльності, надходження грошових коштів (через виручку від реалізації) у майбутньому.

Оцінка інвестиційних проектів базується на основі використання дисконтованого грошового потоку (DCF), при цьому точність результатів і висновків залежать обґрунтованості вартості інвестиційних проектів, періоду їх експлуатації, чистих грошових потоків і коефіцієнта дисконтування. Аналітичний інструментарій передбачає використання стандартних показників: чистої приведенної вартості (NPV), індексу дохідності, період окупності, внутрішньої норми прибутку (IRR).

Дія другого фактору призводить до того, що фінансовий результат відривається від грошового потоку і в середньому за певний (тривалий) період, бажано, щоб ці два показника дорівнювали друг другу. Цей результат позитивно характеризує довгострокову інвестицію з точки зору збалансованості прибутку та чистого грошового потоку, є підтвердженням рентабельності на основі методу нарахувань і на касовій основі.

Прогнозоване значення коефіцієнта монетизації $K_m \approx 1$ при довгостроковому фінансовому плануванні буде означати наявність сумарного позитивного чистого грошового потоку, при можливої наявності від'ємного його значення за деякі періоди часу. В даній ситуації необхідно додаткове використання залучених та позичених коштів, в іншому випадку створюється загроза життєдіяльності підприємства, тобто не виконується базова умова безперервної діяльності.

Прогнозоване значення $K_m \approx 1$ буде свідчити про сумарний чистий прибуток, що є свідченням ефективності діяльності, можливості фінансування за рахунок власних джерел, шляхом тезаврування прибутку, що відповідає базової концепції збереження фінансового капіталу.

Висновки. Точність і результативність фінансового планування залежить від інформаційної бази, інструментарію та відповідних аналітичних процедур. Удосконалення методології довгострокового фінансового планування суб'єктів господарювання не можливо без облікової складової, як основного джерела інформації, без використання базових концепцій і принципів, знання яких дають можливість фінансисту обґрунтовано інтерпретувати отримані результати.

Особливе значення в досягненні збалансованості ресурсів і джерел їх фінансування має аналітичний інструментарій, який на завершальній стадії довгострокового фінансового планування повинен бути орієнтований на максимізацію чистого прибутку та позитивного чистого грошового потоку, як підґрунтя підвищення ринкової капіталізації. Їх збалансованість у часі є гарантією своєчасного і в повному обсязі фінансуванні передбачених витрат.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Концептуальна основа фінансової звітності. – Електронний ресурс – Режим доступу: <https://zakon.help/article/konceptualna-osnova-finansovoi-zvitnosti/>
2. Міжнародні стандарти контролю якості, аудиту, огляду, іншого надання впевненості та супутніх послуг. - URL: <http://www.apu.com.ua/msa>
3. Міжнародні стандарти оцінки 2011, /Пер. з англ. УТО.-К.: «Аванпост-Прим», 2012.-144с.
4. Александер Д. Международные стандарты финансовой отчетности: от теории к практике / Д. Александер, А. Бриттон, Э. Йориссен. – М.: Вершина; пер. с англ. – 2005. – 767 с.
5. Котлл С. «Анализ ценных бумаг» Грэма и Додда: пер. с англ. / С. Котлл, Р. Мюррей, Ф. Блок. – М.: Олимп-Бизнес, 2000. – 704 с.
6. Іонін Є. Є. Фінансова аналітика сучасного бізнесу: [монографія] [Текст] / Є. Є. Іонін, М. М. Овчинникова. — Донецьк: ДонНУ, 2012. — 304 с.